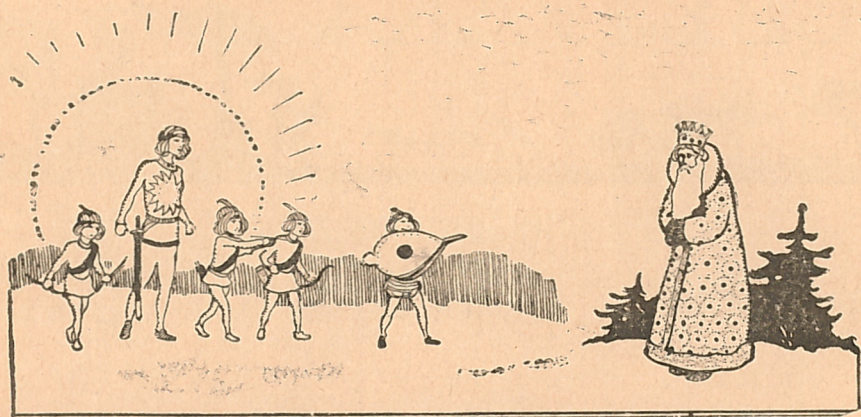

Пролетна приказка

(Сцената представлява снежна полянка. На ляво, под една елха седи дядо Мраз, с бяла брада, с бял кожух. Сребърна корона виси на елхата. На сцената влиза момче, което представлява Слжнцето. Има златна панделка около главата, а на гърдите слжнце, изрязано от златна книга. На бедрото му виси златен меч. Заобиколено е от малки деца — лжчи. Всяко от тях има лжк и снопче златни стрели).

Слжнцето. — Измина вече половината от Марта, светжт е готов да се сжбуди от джлбокия сжн. Хей, лжчи, деца мои! Веднага на работа! Светлина и топлина разнесете по света! Сжбудете заспалите растения от гигантския джб до дребния храст. . . От вашето докосване нека жрното израстне, нека зверовете станат от зимната си постеля. Нека по улеите забржмчат весело пчелите, нека всичко да расте и цжвти наоколо!

Лжчите. — На работа, на работа весело отиваме! Всичко, което е замржзвало, замряло, ще сгреее и оживим. От нашето докосване снежт изчезва, леда се топи и млад живот се сжбужда.

Дядо Мраз. — (Тежко става). Не, не! Не така изведнаж. Защо така бжрзате? Още е началото на Марта, още сжм силен и трябва още да постоя на земята.

Лжчите. — Не си потребен вече, старче, иди си!

Дядо Мраз. — Почакайте, досадни оси, ще ви покажа кой сжм. (Свири непрекжзнато. Дотичва Вятжра, с рог през рамо и с мех в ржката).